

Arrest

nr. 246 690 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 juni 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 juni 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd opgesteld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 september 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 11 februari 2020 gehoord.

1.3. Op 14 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U werd op (...) 1987 geboren in Ciudad Merliot in San Salvador. Uw ouders scheidden toen u nog een kind was. U verhuisde tijdens uw kindertijd vaak omwille van familiale problemen. Nadat u afstudeerde van de middelbare school in 2001, werkte u in verschillende bedrijven. In 2013 kochten u en uw broer een appartement voor uw moeder in Residencial (...) in San Jacinto in San Salvador. U ging in 2016 ook in dit appartement wonen. In 2018 werd uw tweelingbroer A.(...) F.(...) bedreigd omdat hij schulden had bij J.(...) O.(...), een zakenman. Hij vluchtte daarop naar de Filipijnen. U betaalde daarna zijn schulden bij O.(...) af in maandelijkse schijven. In januari 2019 begon u te werken voor E.C, een Amerikaans bedrijf. U werkte uitsluitend van huis uit.

Op 20 mei 2019 werd u aangesproken door twee bendeleden. Ze zeiden dat u op straffe van de dood om de twee weken \$50 moest betalen. De eerste betaling moest u doen op 31 mei 2019 aan de P.(...) C.(...), een fastfoodrestaurant in de nabijheid van uw woning. Ze bedreigden u, uw moeder en uw zus Jo.(...) met de dood in het geval het slecht uitdraaide.

Op 21 mei 2019 verhuisde u naar het appartement waar het vastgoedkantoor van uw moeder zich bevindt in Urbanizacion A.(...) S.(...) F.(...). U overlegde diezelfde dag met uw broer en besloot naar België te vluchten.

Op 25 mei 2019 diende u klacht in bij de politie in de hoop dat ze uw moeder en zus zouden kunnen beschermen.

Op 31 mei 2019 deed u de eerste betaling aan de bendeleden. Ze zeiden dat u \$100 wekelijks moest betalen omdat u klacht had ingediend bij de politie. U contacteerde uw moeder hierover, die meteen met u naar de Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos (PDDH) ging om klacht in te dienen.

U verliet El Salvador op 5 juni 2019 en kwam op 6 juni 2019 in België aan.

Uw moeder en zus verhuisden op 6 juni 2019 naar het appartement waar uw moeder haar vastgoedkantoor heeft in (...) S.(...) F.(...).

U deed op 12 juni 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador gedood te worden door de bendeleden die u afpersten.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (kopie), een bewijs van goed gedrag en zeden (kopie), de notariële akte van de woning van uw moeder (kopie), het huurcontract van het kantoor van uw moeder (kopie), printscreens van whatsappgesprekken van uzelf met de politie (kopies), uw aangifte bij de PDDH (kopie) en uw vliegtickets en reisverzekering (kopies).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven zijn de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waardoor er niet kan besloten worden dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt. Het ontbreekt uw verklaringen immers aan coherentie en logica. Daarenboven stemmen uw verklaringen niet overeen met de door u neergelegde documenten.

Vooreerst zijn er belangrijke incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van uw klacht bij de PDDH. U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat de bendeleden niet uit hun auto stapten toen ze u de eerste keer aanspraken op 20 mei 2019 (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Uit uw klacht bij de PDDH blijkt echter dat u daar verklaarde dat één van de bendeleden uitstapte om u aan te spreken. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid verklaart u dat u erg overstuur zou zijn geweest toen u klacht indiende bij de PDDH, omdat u twee uur voordien bedreigd was geweest door de bende. U zou daarom geen correcte verklaringen hebben kunnen afleggen. Deze uitleg kan echter niet overtuigen, daar u op 31 mei 2019 aangifte deed bij de PDDH en u dus ondertussen wel voldoende tijd had gehad om een klare kijk te ontwikkelen op de gebeurtenissen van 20 mei 2019, die u ook al met uw familie had besproken. Hierover zegt u enkel dat het moeilijk is om na een traumatische gebeurtenis alle details te herinneren en probeert u de aandacht te verleggen naar de details van uw aangifte bij de PDDH (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Daarenboven verklaarde u bij de PDDH dat er drie bendeleden aanwezig waren bij het eerste incident: één die uit de auto stapte en twee die in de auto bleven. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u enkel van twee bendeleden, die beiden in de auto bleven (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). U slaagt er niet in een aannemelijke uitleg te geven voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en uw aangifte bij de PDDH, wat sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Ook verklaarde u bij de PDDH dat het bendelid dat u ontmoette op 31 mei 2019 u zei dat hij u een foto ging sturen van uw dode moeder en zus. Tijdens het persoonlijk onderhoud herinnert u zich dit nochtans sterke beeld niet. U verklaart dat het bendelid doodsb bedreigingen uitte ten aanzien van uw moeder en zus, maar hoe hij dit letterlijk zei kon u zich niet meer herinneren (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersing, aangezien zeer dreigende en grafische uitspraken, zoals met betrekking tot het sturen van foto's van uw dode moeder en zus, een indruk nalaten en het erg vreemd is dat u zich dit slechts 8,5 maanden na de feiten niet meer herinnert.

Bovendien vermeldde u bij de PDDH dat de bende wist dat u klacht had ingediend bij de politiedelegatie van Montserrat, terwijl u op het CGVS verklaart dat het bendelid niet specifiek de delegatie vermeldde, enkel dat hij wist dat u aangifte had gedaan. Over deze incoherentie zegt u enkel dat als de bendeleden

wisten dat u aangifte had gedaan, dat ze dan ook wisten waar (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Deze uitleg overtuigt echter niet. Als het bendelid op de hoogte zou zijn geweest van de concrete politiedelegatie waar u aangifte had gedaan, zou dit een veel sterkere indicatie zijn van concrete banden tussen de politie en de bendes. Het is dus wel belangrijk of het bendelid wist bij welke delegatie u aangifte had gedaan of niet en het is dan ook vreemd dat u hierover geen coherente verklaringen aflegt.

Bovendien zijn uw verklaringen betreffende het aantal benedeleden die aanwezig waren op 31 mei 2019 inconsistent met uw verklaringen bij de PDDH. U stelt op het CGVS eerst dat u tenminste één bendelid zag dat u kon identificeren en dat u niet weet of er nog meer aanwezig waren. Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de PDDH eerst wel over één bendelid sprak maar daarna over meerdere (*“Los pandilleros le ordenaron que se fuera”*), verklaart u met stelligheid dat er maar één bendelid was, dat de aangifte geen letterlijke neerslag is van wat u zei bij de PDDH maar gewoon een profiel dat genoteerd werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Dit kan niet overtuigen daar er omstandig nota werd genomen van uw verklaringen in de aangifte. Zo wordt betreffende dit incident in uw aangifte bij de PDDH vermeld: *“Een gangster nam het van hem aan en bedreigde hem dat hij van dan af aan het dubbele moest betalen, dus 100 dollar, want ze wisten al dat hij hen was gaan aangeven, en ze zeiden dat ze ervan op de hoogte waren dat hij naar het politiecommissariaat van de Policía Nacional Civil (nationale burgerlijke politie) in Monserrat was gestapt. Ze vertelden erbij dat als het onderzoek werd verdergezet, dat hij er dan zeker kon van zijn dat ze hem een foto zouden sturen van zijn dode moeder en zus. Want, voegden ze eraan toe, ze kenden de bewegingen van zijn moeder en zus wel. Daarom verzekerde hij hen dan ook dat hij hen zou betalen en ontkende hij dat hij hen had aangegeven. Daarna bevalen de gangsters hem te vertrekken, dat hij moest weggaan van de plaats”*. Hieruit kan worden begrepen dat u het geld aan één bepaald bendelid overhandigde maar dat er meerdere benedeleden aanwezig waren. Uw uitleg is niet voldoende om deze inconsistentie te verklaren, te meer daar blijkt uit de aangifte bij de PDDH dat u deze hebt ondertekend en dus akkoord bent gegaan met de inhoud ervan.

Naast de incoherenties tussen uw verklaringen en uw aangifte bij de PDDH, bevat de logica van uw relaas een aantal hiaten. Uw verklaringen over uw verwachtingen en handelswijze ten aanzien van de politie zijn ten eerste erg incoherent. Het is vooreerst erg onlogisch dat u op 25 mei 2019 klacht indiende bij de politie in verband met de door u ondergane afpersing, maar de politie niet verwittigde dat u op 31 mei 2019 een eerste betaling aan de bende ging doen. Gevraagd of u de politie verwittigde van het feit dat u de betaling ging uitvoeren op 31 mei 2019 antwoordt u eerst ontkennend en zegt dat u enkel de aangifte deed en dat er u was gezegd dat een politiekorporaal u zou contacteren (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Uit uw eerste antwoord blijkt dus dat u geen stappen ondernam om de politie op de hoogte te stellen. Wanneer er doorgevraagd wordt waarom u niet de logische stap nam om de politie te verwittigen van uw plan om uw afpersers te betalen op 31 mei 2019 verklaart u plots wel te hebben geprobeerd de twee politiekorporaals die met uw zaak bezig waren te contacteren en ook in uw aangifte te hebben vermeld wanneer de eerste betaling ging door gaan. U slaagde er echter niet in de korporaals te bereiken. U deed toen echter ook niet de moeite om terug te keren naar de politiedelegatie om hen op de hoogte te brengen van wat er op 31 mei 2019 ging gebeuren (notities persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat u serieuze pogingen ondernam om de politie op de hoogte te stellen van uw geplande contact met uw afpersers op 31 mei 2019. Dit zou nochtans een belangrijke garantie voor uw veiligheid hebben kunnen vormen, aangezien de politie bijvoorbeeld tijdens de overhandiging van het geld had kunnen observeren wie u afperste en eventueel ook ingrijpen als de situatie voor u gevaarlijk was. Uw verklaring voor dit alles is uiteindelijk dat u eigenlijk pas wou dat het politieonderzoek echt startte nadat uw moeder en zus hadden kunnen vertrekken uit Residencial El Modelo, omdat het niet veilig voor hun was als een deel van de benedeleden werd opgepakt maar een ander deel niet. U besepte dit pas nadat u de aangifte had gedaan, maar verwittigde de politie niet dat u eigenlijk niet wou dat het onderzoek al werd aangevat. Ze hadden u op de delegatie namelijk gezegd dat het onderzoek pas begon als de korporaals contact met u hadden opgenomen. Nochtans verklaart u dat u in uw aangifte de datum en locatie van de eerste gevraagde betaling had laten opnemen, en kon u dus niet zeker weten of de politie dan niet aanwezig zou zijn aan de Pollo Campero op 31 mei 2019. Uw reactie op deze vaststelling is dat u er geen ja of nee op kan antwoorden en dat de politie volgens u pas zou handelen als ze het hele netwerk van afpersers in kaart hadden gebracht (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Uit voorgaande concludeert het CGVS dat geen logische handelswijze met betrekking tot uw politiekeklacht aanhield. U deed wel aangifte omdat u bescherming wou voor uw moeder en uw zus, maar verwachtte geen concrete bescherming tijdens een geplande ontmoeting met een bendelid op 31 mei 2019, en bovendien wou u nadien dat het onderzoek eigenlijk niet werd aangevat, maar probeerde u dit toch niet tegen te houden.

Daarenboven bleven uw moeder en uw jongere zus, ondanks de bedreigingen van de bende aan hun adres, in El Salvador wonen. De redenen die u hiervoor geeft zijn dat u niet de financiële mogelijkheden had om hen mee te laten reizen naar België en dat uw moeder 61 jaar is en aan diabetes lijdt. De asielpprocedure zou voor haar te belastend zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat de financiële situatie van uzelf en uw familie een belemmering zou vormen voor een vertrek van uw moeder en zus uit El Salvador. U verklaart zelf dat u denkt dat ze u begonnen af te persen omdat men merkte dat u en uw familie geld hadden: u droeg mooie kledij, uw zus studeerde aan de unief, uw moeder had een mooie auto en uit jullie woning bleek dat jullie het goed hadden. Jullie hadden onder andere door uw job meer luxe en konden meer op stap (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). U verdiende met uw werk bij E.(...) C.(...) \$1000 per maand, exclusief de commissies die u verdiende (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Het appartement in Residencial E.(...) M.(...) is bovendien eigendom van uw moeder en hoewel ze dit nog afbetaalt, heeft zij er momenteel ook huurinkomsten van (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Ze huurt voor haar werk in de vastgoed ook nog een kantoor op een andere locatie, waar ze momenteel ook verblijft (notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Ook dit wijst op een gezonde financiële toestand. Uw oudere zus Ja.(...) A.(...) verblijft in San Francisco maar reist regelmatig op en af naar El Salvador. Haar man is eigenaar van een bedrijf van logistiek transport en heeft voldoende inkomsten opdat uw zus niet moet werken. Zij hebben dus een goede financiële toestand. Men zou dus kunnen verwachten dat ze uw moeder en Jo.(...) zouden helpen bij een levensbedreigende situatie. U verklaart dat uw zus wel niet zo betrokken is bij uw moeder en haar slechts af en toe financieel hulp bood (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat uw zus via haar man geld heeft en niet gaat beslissen om uw moeder te steunen voor een vertrek uit El Salvador of niet (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat de relatie tussen Ja.(...) A.(...) en uw moeder op de één of andere wijze verstoord is, en indien uw moeder en Jo.(...) werkelijk gevaar liepen, is er dan ook geen reden waarom Ja.(...) A.(...) hen niet zou helpen om het land te ontvluchten. Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat er omwille van financiële overwegingen geen mogelijkheden zijn voor uw moeder en Jo.(...) om El Salvador te ontvluchten. Dat zij toch in El Salvador bleven, doet dus afbreuk aan de door u aangehaalde vrees. Dat uw moeder diabetes heeft en dat de asielpprocedure te zwaar voor haar zou zijn vormen geen voldoende uitleg om te verklaren waarom uw moeder toch in een situatie zou blijven die voor haar levensbedreigend zou kunnen zijn. Het feit dat uw moeder en Jo.(...) in San Salvador bleven, vormt dan ook een verdere aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde afpersing. Daarenboven dient er ook te worden aangestipt dat uw moeder en Jo.(...) geen problemen hebben gekend sinds uw vertrek uit El Salvador (notities persoonlijk onderhoud, p. 16).

Het is, gezien uw financiële toestand, trouwens opvallend dat u El Salvador besloot te verlaten nadat u één keer werd afgesproken door bendeleden. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u zich het afpersingsgeld van \$50 om de twee weken in principe wel kon veroorloven. Uw verklaring voor uw drastische beslissing om meteen te vertrekken is dat de bendeleden het bedrag kunnen omhoog trekken of u doden als u één keer niet betaalt (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze uitleg is echter niet afdoend om te verklaren waarom u na één afpersingspoging meteen de extreme beslissing nam El Salvador te verlaten, aangezien er nog geen indicaties waren dat het geld ging verhoogd worden, u op zich wel kon betalen en bij een verhoging van het geld zelfs nog beroep doen op uw meer welstellende oudere zus.

U legt daarenboven geen kopie neer van de klacht die u bij de politie indiende. U verklaart dat er u werd gezegd dat het niet toegelaten was u een kopie van uw klacht te geven (notities persoonlijk onderhoud, p. 14) en dat men u had gezegd dat u naar het parket moest voor een gecertificeerde kopie van uw klacht. U hebt dit niet gedaan, omdat er volgens u een tijdspanne van 10 à 15 dagen zou zijn vooraleer u de kopies kon krijgen. Uw moeder zou na uw vertrek uit El Salvador wel nog twee à drie keer naar het parket zijn geweest maar ze zouden haar hebben gezegd dat er geen aangifte op uw naam stond (notities persoonlijk onderhoud, p. 19).

U hebt bovendien niet echt een uitleg waarom u de printscreens van uw whatsappgesprekken met de politie niet neerlegde bij uw interview bij Dienst Vreemdelingzaken (DVZ). U verklaart dat het is omdat ze u hadden gezegd dat het kort moest zijn en niet alles wat u kon indienen in uw hoofd geordend zat (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom u de printscreens van de gesprekken met de politie toen niet neerlegde, hoewel u deze toen al in uw bezit had. U hebt het bestaan van deze printscreens ook niet vermeld bij DVZ. Betreffende de printscreens dient er ook te worden opgemerkt dat ze niet aantonen dat ze werkelijk met de politie werden uitgewisseld. Het is op de chats niet zichtbaar met welk telefoonnummer ze werden gevoerd. Uit geen enkel element blijkt dat u werkelijk met de politie probeerde te converseren. U kreeg éénmaal een antwoord terug, toen de

persoon met wie u aan het chatten was in slecht geschreven Spaans antwoordde dat het nummer dat u contacteerde aan iemand anders toebedeeld was en dat korporaal Me.(...) in een andere eenheid zat. Dit antwoord toont evenmin aan dat u werkelijk met de politie aan het converseren was, aangezien dit antwoord ook door een andere persoon dan de politie had kunnen worden gestuurd. Zelfs indien de gesprekken wel werkelijk met de politie werden gevoerd, toont dit niet aan dat u werkelijk de problemen kende die u aanhaalt.

Het valt trouwens op dat u verklaart dat u eenmaal toen u in België was via whatsapp aan uw baas zou hebben uitgelegd dat u door uw problemen uw laatste weken in El Salvador niet meer had kunnen werken. U kan dit echter niet staven met printscreens van deze gesprekken met uw baas, omdat de telefoon waarmee u kwam stuk zou zijn gegaan. Dit is echter vreemd, omdat u wel printscreens neerlegt van de gesprekken die u met de politie zou hebben gehad, en deze berichten bevonden zich op dezelfde telefoon. U verklaart dat dit wel mogelijk is omdat u de printscreens van de gesprekken met de politie al zou hebben genomen voor de telefoon stuk ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit is echter niet erg aannemelijk, aangezien u deze gesprekken met de politie niet neerlegde bij DVZ (zie supra). U verklaarde nog te zullen proberen de whatsappgesprekken met uw baas te recupereren van uw oude GSM (notities persoonlijk onderhoud, p. 24), maar liet uiteindelijk niets meer toekomen aan het CGVS.

Uit voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met benedeleden. Bijgevolg kunnen deze niet de basis vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Door de problemen van uw broer met J.(...) O.(...) hebt u zelf nooit problemen gekend. U werd enkel eenmaal opgebeld door O.(...), die een doodsb bedreiging uitte ten aanzien van uw broer. U betaalde vanaf dan de schuld van uw broer aan O.(...) af (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Uit uw verklaringen blijkt dat u door de problemen van uw broer zelf geen vrees voor vervolging dient te koesteren of reëel risico op ernstige schade loopt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw . en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie

van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador situation securitaire 20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador%20situation%20securitaire%2020190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, bewijs van goed gedrag en zeden en reisdocumenten kunnen enkel uw nationaliteit, herkomst, en reisweg staven. De documenten met betrekking tot uw woonplaatsen kunnen enkel staven dat uw familie bepaalde woningen huurde of had gekocht, niet dat u er problemen kende of een toevlucht zocht. Deze worden in deze beslissing niet betwist. De aangifte bij de PDDH en de whatsappgesprekken werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ten aanzien van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen band vertonen met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) merkt verzoeker op dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Hij benadrukt dat hij heeft verteld over de aanhoudende afpersingen door de bendes, die hem gedwongen hebben om het land te verlaten. Verzoeker meent in dit verband nog dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn niet betekent dat de bendes niet gewelddadig tewerk gaan en dat zijn leven niet in gevaar zou zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeren uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Tot slot laat verzoeker het volgende gelden:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuw beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2.2. Op 8 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020

en de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.2.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, nu de door hem aangehaalde problemen geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag; (ii) er evenmin ernstige en bewezen gronden bestaan die erop wijzen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, of b) van de Vreemdelingenwet nu (1) zijn verklaringen op diverse punten inconsistent zijn met de inhoud van de klacht bij de Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos (hierna: PDDH) die hij voorlegt, (2) verzoekers verklaringen aangaande zijn handelwijze met betrekking tot de politieklacht logica ontberen, (3) de vaststelling dat verzoekers moeder en zijn zus, ondanks de bedreigingen van de bende aan hun adres, in El Salvador blijven wonen en daar geen problemen meer hebben gekend sinds het vertrek van verzoeker, verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde afpersing ondermijnen, (4) het opvallend is dat verzoeker, gezien zijn financiële situatie, besloot El Salvador te verlaten nadat hij één keer werd aangesproken door bendeleden terwijl er nog geen indicaties waren dat het geld ging verhoogd worden, hij het bedrag op zich wel kon betalen en bij een verhoging van het geld zelfs nog beroep kon doen op zijn meer welstellende oudere zus, (5) verzoeker geen kopie voorlegt van de klacht die hij indiende bij de politie, (6) de *printscreens* van zijn WhatsApp-gesprekken met de politie evenmin kunnen overtuigen nu hij deze vooreerst niet neerlegde en zelfs niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat ze werkelijk met de politie werden gewisseld, ze hoe dan ook niet zijn problemen aantonen en het opvallend is dat verzoeker verklaart niet in staat te zijn om een gesprek via WhatsApp met zijn baas voor te leggen, terwijl dit op dezelfde verloren gegane gsm zou hebben gestaan als de WhatsApp-gesprekken met de politie, (7) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij door de problemen van zijn broer met J. O. zelf geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt en (8) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, (iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (iv) de documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar El Salvador te vrezen te worden gedood door de bendeleden die hem afpersten. Verzoeker voert aan dat hij op 20 mei 2019 werd aangesproken door twee bendeleden die hem zeiden op straffe van de dood 50 dollar per twee weken te betalen. Ze

bedreigden daarbij verzoeker, zijn moeder en zijn zus Jo. met de dood. Op 25 mei 2019 diende verzoeker klacht in bij de politie en op 31 mei 2019 deed verzoeker de eerste betaling aan de bendeleden. Daarbij meldden de bendeleden dat hij wekelijks 100 dollar moest betalen omdat hij een klacht had ingediend bij de politie.

2.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de inconsistenties, onaannemelijkheden, het gebrek aan logica in zijn handelen, de vaststelling dat zijn moeder en zus ondanks de bedreigingen nog steeds in El Salvador verblijven en dit zonder problemen en zijn gebrek aan kopie van de door hem voorgelegde klacht, dan wel geloofwaardige en coherente verklaringen omtrent het al dan niet voorleggen van WhatsApp-gesprekken kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met bendeleden.

2.3.3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden dat verzoekers verklaringen op diverse punten inconsistent zijn met de klacht bij de PDDH die hij voorlegt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…)

U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat de bendeleden niet uit hun auto stapten toen ze u de eerste keer aanspraken op 20 mei 2019 (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Uit uw klacht bij de PDDH blijkt echter dat u daar verklaarde dat één van de bendeleden uitstapte om u aan te spreken. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid verklaart u dat u erg overstuurd zou zijn geweest toen u klacht indiende bij de PDDH, omdat u twee uur voordien bedreigd was geweest door de bende. U zou daarom geen correcte verklaringen hebben kunnen afleggen. Deze uitleg kan echter niet overtuigen, daar u op 31 mei 2019 aangifte deed bij de PDDH en u dus ondertussen wel voldoende tijd had gehad om een klare kijk te ontwikkelen op de gebeurtenissen van 20 mei 2019, die u ook al met uw familie had besproken. Hierover zegt u enkel dat het moeilijk is om na een traumatische gebeurtenis alle details te herinneren en probeert u de aandacht te verleggen naar de details van uw aangifte bij de PDDH (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Daarenboven verklaarde u bij de PDDH dat er drie bendeleden aanwezig waren bij het eerste incident: één die uit de auto stapte en twee die in de auto bleven. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u enkel van twee bendeleden, die beiden in de auto bleven (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). U slaagt er niet in een aannemelijke uitleg te geven voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en uw aangifte bij de PDDH, wat sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Ook verklaarde u bij de PDDH dat het bendelid dat u ontmoette op 31 mei 2019 u zei dat hij u een foto ging sturen van uw dode moeder en zus. Tijdens het persoonlijk onderhoud herinnert u zich dit nochtans sterke beeld niet. U verklaart dat het bendelid doodsbetreigingen uitte ten aanzien van uw moeder en zus, maar hoe hij dit letterlijk zei kon u zich niet meer herinneren (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersing, aangezien zeer dreigende en grafische uitspraken, zoals met betrekking tot het sturen van foto's van uw dode moeder en zus, een indruk nalaten en het erg vreemd is dat u zich dit slechts 8,5 maanden na de feiten niet meer herinnert.

Bovendien vermeldde u bij de PDDH dat de bende wist dat u klacht had ingediend bij de politiedelegatie van Montserrat, terwijl u op het CGVS verklaart dat het bendelid niet specifiek de delegatie vermeldde, enkel dat hij wist dat u aangifte had gedaan. Over deze incoherentie zegt u enkel dat als de bendeleden wisten dat u aangifte had gedaan, dat ze dan ook wisten waar (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Deze uitleg overtuigt echter niet. Als het bendelid op de hoogte zou zijn geweest van de concrete politiedelegatie waar u aangifte had gedaan, zou dit een veel sterkere indicatie zijn van concrete banden tussen de politie en de bendes. Het is dus wel belangrijk of het bendelid wist bij welke delegatie u aangifte had gedaan of niet en het is dan ook vreemd dat u hierover geen coherente verklaringen aflegt. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende het aantal bendeleden die aanwezig waren op 31 mei 2019 inconsistent met uw verklaringen bij de PDDH. U stelt op het CGVS eerst dat u tenminste één bendelid zag dat u kon identificeren en dat u niet weet of er nog meer aanwezig waren. Geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de PDDH eerst wel over één bendelid sprak maar daarna over meerdere (“Los pandilleros le ordenaron que se fuera”), verklaart u met stelligheid dat er maar één bendelid was, dat de aangifte geen letterlijke neerslag is van wat u zei bij de PDDH maar gewoon een profiel dat genoteerd werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Dit kan niet overtuigen daar er omstandig nota werd genomen van uw verklaringen in de aangifte. Zo wordt betreffende dit incident in uw aangifte bij de PDDH vermeld: “Een gangster nam het van hem aan en bedreigde hem dat hij van dan af aan het

dubbele moest betalen, dus 100 dollar, want ze wisten al dat hij hen was gaan aangeven, en ze zeiden dat ze ervan op de hoogte waren dat hij naar het politiecommissariaat van de Policía Nacional Civil (nationale burgerlijke politie) in Monserrat was gestapt. Ze vertelden erbij dat als het onderzoek werd verdergezet, dat hij er dan zeker kon van zijn dat ze hem een foto zouden sturen van zijn dode moeder en zus. Want, voegden ze eraan toe, ze kenden de bewegingen van zijn moeder en zus wel. Daarom verzekerde hij hen dan ook dat hij hen zou betalen en ontkende hij dat hij hen had aangegeven. Daarna bevalen de gangsters hem te vertrekken, dat hij moest weggaan van de plaats". Hieruit kan worden begrepen dat u het geld aan één bepaald bendelid overhandigde maar dat er meerdere bendeleden aanwezig waren. Uw uitleg is niet voldoende om deze inconsistentie te verklaren, te meer daar blijkt uit de aangifte bij de PDDH dat u deze hebt ondertekend en dus akkoord bent gegaan met de inhoud ervan."

In zoverre verzoeker in dit verband opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op details en pietluttigheden baseert om zijn relaas in twijfel te trekken, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielpprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit hun land van herkomst.

Zo verzoeker nog aanvoert dat hij in complete shock verkeerde, dat hij klacht heeft neergelegd toen de feiten nog vers in zijn geheugen geprint waren en er uiteraard bepaalde details verloren zijn gegaan toen hij maanden later gehoord werd door de verwerende partij, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans aangaf dat hij, wat betreft het gegeven of er al dan niet bendeleden uit de auto zijn gestapt, verkeerde verklaringen heeft afgelegd bij de PDDH omdat hij nog erg overstuur zou zijn geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18) – hetgeen in de bestreden beslissing overigens ongeloofwaardig wordt geacht – en dus niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook moet erop worden gewezen dat het tijdsverloop sinds de beweerdde feiten op zich geen afdoende verklaring vormt voor verzoekers inconsistente verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor hij de gebeurtenissen zoveel mogelijk tracht te onderdrukken, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien brengt verzoeker geen medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in zijn vluchtmotieven en het citeren uit zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de voormelde vaststellingen en overwegingen te ontkrachten.

2.3.3.4. Aangaande de vaststelling dat verzoeker geen logisch en coherent verhaal uiteenzet over zijn verwachtingen en handelwijze ten aanzien van de politie, merkt hij in het verzoekschrift op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte verwijt *an sich* geen poging te hebben ondernomen om de politie op de hoogte te brengen van het feit dat hij op 31 mei een eerste betaling diende te doen. Verzoeker merkt op dat hij immers heeft verklaard dat hij wel degelijk verschillende malen heeft getracht om de korporaals te bereiken maar dat dit niet gelukt is. Hij wijst er voorts op dat de verwerende partij vergeet dat het neerleggen van een klacht bij de politie reeds een gevaar inhield voor zijn leven en hij niet te pas en te onpas kon teruggaan naar de politie. Verzoeker

besluit dat van hem bijgevolg niet redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij zou terugkeren naar de politie.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bijbrengt voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij de politie bij het indienen van zijn klacht op 25 mei 2019 wel verhaalde over de ondergane afpersing op 20 mei, maar niet over het gegeven als zou hij op 31 mei 2019 een eerste betaling gaan doen aan leden van de bende (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet stappen heeft ondernomen om de politie te verwittigen van het gegeven dat hij op 31 mei 2019 een eerste betaling ging doen. Daar waar hij in eerste instantie nog verklaart dat dit niet het geval is, verklaart hij even later plots dat hij wel probeerde om de twee politiekorporaals die met zijn zaak bezig waren te contacteren in dit verband (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Overigens dient erop gewezen dat de argumentatie in het verzoekschrift als zou van verzoeker redelijkerwijze niet verwacht kunnen worden dat hij zou terugkeren naar de politie om melding te maken van het feit dat hij op 31 mei een eerste betaling diende te doen omdat dit zijn leven verder in gevaar zou brengen, in schril contrast staat met de vaststelling dat hij samen met zijn moeder na deze betaling nochtans wel opnieuw naar de PDDH ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 19).

Verzoeker voert verder geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing waar terecht wordt vastgesteld dat zijn handelswijze waarbij hij wel een aangifte deed om bescherming voor zijn moeder en zus te bekomen, maar niet verwachtte dat er concrete bescherming werd geboden tijdens een geplande ontmoeting met een bendelid op 31 mei 2019, dat hij zelfs niet wilde dat het onderzoek werd aangevat, doch geen actie ondernam om dit tegen te houden, te verklaren of te weerleggen. De motieven dienaangaande blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.5. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat hij het land niet zo snel had moeten verlaten omdat hij zich een bedrag van 50 dollar kon veroorloven. Hij voert aan dat dit getuigt van een gebrek aan inzicht in de werking van de bendes in El Salvador en meent dat het getuigt van een onredelijk en onvoorzichtig onderzoek. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing slechts wordt overwogen dat, zo geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen van financiële afpersing door bendeleden – *quod non in casu* zoals blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande – het opvallend is dat verzoeker na één afpersingspoging de verregaande beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten, aangezien er nog geen indicaties waren dat het geld verhoogd ging worden, hij dit bedrag op zich wel kon betalen en hij eventueel ook beroep had kunnen doen op zijn meer welstellende oudere zus. Met het louter bekritisieren en tegenspreken van deze gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoeker geen dienstig verweer aan tegen de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die aldus onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De loutere verwijzing naar het feit dat bendes gewelddadig te werk gaan, volstaat bovendien niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van het lopen op een dergelijk risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die hij zou hebben ervaren. De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een risico waar veel Salvadoranen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing het vereiste minimumniveau van ernst niet om als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

2.3.3.6. Waar verzoeker nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat hij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die hem afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte, beperkt hij zich tot loutere beweringen en hypothesen die hij niet staft aan de

hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoeker blijft daartoe *in casu* in gebreke.

2.3.3.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de vaststelling dat verzoekers moeder en zijn zus, ondanks de bedreigingen van de bende aan hun adres, in El Salvador blijven wonen en daar geen problemen meer hebben gekend sinds het vertrek van verzoeker, verder de

geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde afpersing ondermijnen, (ii) verzoeker geen kopie voorlegt van de klacht die hij indiende bij de politie, (6) de *printscreens* van zijn WhatsApp-gesprekken met de politie evenmin kunnen overtuigen nu hij deze vooreerst niet neerlegde en zelfs niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat ze werkelijk met de politie werden gewisseld, ze hoe dan ook niet zijn problemen aantonen en het opvallend is dat verzoeker verklaart niet in staat te zijn om een gesprek via WhatsApp met zijn baas voor te leggen, terwijl dit op dezelfde verloren gegane gsm zou hebben gestaan als de WhatsApp-gesprekken met de politie en (iii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij door de problemen van zijn broer met J. O. zelf geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.9. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; zie COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens

dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET